

Samkvæmt framansögðu, telst tjón stefnanda nema kr. 126.-038.49 (kr. 43.000.00 + kr. 61.425.00 + kr. 1.613.49 + kr. 2.000.00 + kr. 18.000.00). Sem fyrr getur, ber stefnda að bæta $\frac{3}{4}$ hluta þess, eða kr 94.528.86, en frá þeirri fjárhæð dragast kr. 5.522.40, sem stefndi hefur þegar greitt upp í tjón stefnanda, eins og áður sagði. Mismuninn, kr. 89.006.46, verður stefndi dæmdur til að greiða stefnanda ásamt vöxtum, svo sem krafizt hefur verið.

Eftir þessum málalokum ber að dæma stefnda til að greiða stefnanda málskostnað, sem ákveðst kr. 9000.00. Er þar með talinn kostnaður við örorkumat, útreikning orkutjóns og töku ljósmynda af fótum stefnanda, samtals kr. 575.00.

Samkvæmt ákvæðum 4. tl. 236. gr. laga nr. 56 frá 1914 ber að viðurkenna sjóveðrétt stefnanda í b/v Neptúnusi, RE 361, til tryggingar fjárhæðum þessum.

Gunnar M. Guðmundsson, fulltrúi borgardómara, kvað upp dóm þenna ásamt meðdómsmönnum Hallgrími Jónssyni vélstjóra og Jónasi Jónassyni skipstjóra.

Dómsorð:

Stefndi, h/f Júpiter, greiði stefnanda, Tómasi Ólafssyni, kr. 89.006.46 ásamt 6% ársvöxtum frá 7. maí 1955 til greiðsludags og kr. 9000.00 í málskostnað. Á stefnandi sjóveðrétt í b/v Neptúnusi, RE 361, til tryggingar fjárhæðum þessum.

Dómi þessum ber að fullnægja innan 15 daga frá lögbirtingu hans að viðlagðri aðför að lögum.

Mánudaginn 11. nóvember 1957.

Nr. 90/1957. **Ákærvaldið** (Kristinn Gunnarsson hrl.)

gegn

Jóni Hermanni Jónssyni

(Lárus Jóhannesson hrl.).

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Jónatan Hallvarðsson, Árni Tryggvason, Gizur Bergsteinsson og Þórður Eyjólfsson og prófessor Theodór B. Lindal.

Ölvun við akstur.

Dómur Hæstaréttar.

Með gögnum þeim, sem greind eru í héraðsdómi, verður að telja í ljós leitt, að ákærði hafi verið með áfengisáhrifum, er hann ók bifreið sinni í umrætt sinn. Hefur hann

með því brotið gegn lagaákvæðum þeim, sem talin eru í ákæruskjali. Og þar sem refsing ákærða þykir hæfilega ákveðin í héraðsdómi, ber að staðfesta hann að öðru en því, að greiðslufrestur sektar verði 4 vikur frá birtingu dóms þessa.

Samkvæmt þessum úrslitum ber að dæma ákærða til að greiða allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin laun sækjanda og verjanda fyrir Hæstarétti, kr. 1200.00 til hvors.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður að öðru en því, að greiðslufrestur sektar verði 4 vikur frá birtingu dóms þessa.

Ákærði, Jón Hermann Jónsson, greiði allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin málflytningslaun sækjanda og verjanda fyrir Hæstarétti, hæstaréttarlögmannanna Kristins Gunnarssonar og Lárusar Jóhannessonar, kr. 1200.00 til hvors.

Dóminum ber að fullnægja með aðför að lögum.

Sératkvæði

Gizurar Bergsteinssonar hæstaréttardómara og Theodórs B. Línalds prófessors í framangreindu máli.

Þá er lögreglumenn hófu rannsókn máls þessa, var ákærði á heimili sínu. Hann fór með lögreglumönnum tregðulaust á lögreglustöðina til skýrslugjafar og síðan á slysvarðstofuna til blóðtöku. Að svo búnu var farið með hann aftur á lögreglustöðina og hann settur í fangageymsluklefa í kjallara þar. Var hann hafður þar í haldi frá því um kl. 23.00 hinn 13. ágúst 1956 til kl. 10.00 hinn 14. s. m.

Þegar litið er til þess, að ákærði var sóttur á heimili sitt, hafði engar óspektir í frammi né gerði lögreglumönnum erfitt fyrir, verður eigi séð, að nauðsyn hafi borið til að einangra hann á þeim stað, sem gert var.

Með framangreindum athugasemdum erum við samþykkir forsendum og niðurstöðu hæstaréttardómsins.

Dómur sakadóms Reykjavíkur 5. apríl 1957.

Ár 1957, föstudaginn 5. apríl, var í sakadómi Reykjavíkur, sem haldinn var í lögreglustöðinni af Inga Ingimundarsyni, fulltrúa sakadómarara, kveðinn upp dómur í málinu nr. 1006/1957: Ákærvaldið gegn Jóni Hermanni Jónssyni, sem tekið var til dóms 13. f. m.

Málið er höfðað með ákæruskjali, dagsettu 10. desember 1956, gegn Jóni Hermanni Jónssyni skrifstofustjóra, Lynghaga 7 hér í bæ, fyrir að hafa mánudagskvöldið 13. ágúst s.l., um kl. 21.00, ekið bifreiðinni R 6927 frá Skólavörðustíg 12 að Heiðargerði 80 og þaðan aftur nokkru síðar heim til sín að Lynghaga 7, verandi undir áhrifum áfengis við aksturinn. Telst þetta varða við 1. mgr. 24. gr., sbr. 45. gr. áfengislaga nr. 58/1954, 1. mgr. 23. gr., sbr. 38. gr. bifreiðalaga nr. 23/1941, sbr. 2. gr. laga nr. 6/1951 um breyting á bifreiðalögum, og 2. mgr. 4. gr., sbr. 14. gr. umferðarlaga nr. 24/1941.

Að því er framangreindan ölvunarakstur ákærða varðar, er málið til vara höfðað gegn honum fyrir að hafa ekið bifreiðinni í beinu framhaldi af neyzlu áfengis umrætt sinn, en það telst varða við 1. mgr. 23. gr., sbr. 38. gr. bifreiðalaga.

Þess er krafizt, að ákærði verði dæmdur til refsingar, til öku-leyfissviptingar samkvæmt 1. mgr. 24. gr. áfengislaga og 1. mgr. 39. gr. bifreiðalaga svo og til greiðslu alls sakarkostnaðar.

Ákærði er fæddur 13. ágúst 1913 í Reykjavík.

Sakavottorð hans hljóðar svo:

Í Reykjavík:

1951 24/5 Sátt: 50 kr. sekt fyrir ólöglegt bifreiðastæði.

Málsatvik eru þessi:

Mánudaginn 13. ágúst s.l. kom á lögreglustöðina Ágúst Ísfeld Sigurðsson, Heiðargerði 80, og tilkynnti, að hann grunaði bifreiðarstjórann á jeppabifreiðinni R 6927 um að hafa ekið ölvaður. Í ljós kom, að ákærði er eigandi bifreiðarinnar. Fóru lögreglumenn heim til hans um kl. 23.00. Var hann heima og aflvél bifreiðarinnar heit. Allllöng stund leið, frá því lögreglumenn kvöddu dyra, þar til ákærði kom, og var hann þá klæddur morgunslopp. Lagði sterkan vínþef af vitum hans að sögn lögreglumanna, og bar hann augljós ölvunareinkenni. Ákærði fylgdist með á lögreglustöðina. Við yfirheyrslu hjá varðstjóra neitaði ákærði að hafa bragðað áfengi, fyrr en hann kom heim til sín. Farið var með ákærða á slysavarðstofuna, þar sem úr honum var

tekið blóðsýnishorn, sem við rannsókn reyndist innihalda 1,69% af alkóhóli.

Með ákærða umrætt kvöld voru vitnin Kristján Guðmundsson skrifstofumaður og Ragnheiður Ásbjörg Guðjónsdóttir ræstingakona. Samkvæmt frásögn þeirra og ákærða fóru þeir Kristján, að lokinni vinnu, í áfengisverzlunina við Snorrabraut, og keypti Kristján 1 flösku af hvannarótábrennivíni. Með hana fóru þeir í skrifstofu verðgæzlustjóra að Skólavörðustíg 12, þar sem þeir unnu báðir. Eftir því sem næst verður komizt, komu þeir þangað um kl. 17.30. Þar var þá vitnið Ragnheiður Ásbjörg við ræstingu skrifstofunnar.

Vitnið Kristján ber, að þeir ákærði hafi sett að hvannarótábrennivíninu. Drakk vitnið mest, en ákærði þó eitthvað líka. Vitnið Ragnheiður Ásbjörg segir, að þeir ákærði og Kristján hafi komið inn á skrifstofuna, meðan það vann að ræstingunni, og sá, að þeir voru með vín og voru að drekka. Þáði vitnið smálögg í holla hjá þeim, en fann ekkert á sér af því. Vitnið staðhæfir, að það hafi séð vín á ákærða, og telur hann hafa verið undir áhrifum áfengis. Var hann skrafhreyfari en hann á vanda til. Um eða eftir kl. 21.00 ók ákærði með vitnin Ragnheiði Ásbjörgu og Kristján heim til vitnisins Kristjáns að Heiðargerði 80. Kveðst vitnið Ragnheiður Ásbjörg hafa setið í framsæti bifreiðarinnar. Segir vitnið, að þau hafi öll farið inn til Kristjáns. Sá það ákærða ekkert drekka þar, enda fylgdist það ekki með því. Það sá þó vín á honum eins og á skrifstofunni.

Framburður vitnisins Kristjáns Guðmundssonar reyndist óstöðugur. Í fyrstu taldi vitnið, að ákærði hefði neytt áfengisins með því á skrifstofunni, og taldi það, að hann myndi hafa verið eitthvað lítilsháttar með áfengisáhrifum, er hann ók heiman frá vitninu. Í síðara réttarhaldi neitaði vitnið að hafa veitt því minnstu athyggli, hvort ákærði drakk úr flöskunni með því. Gerði vitnið mikið úr ölvun sinni af drykkjunni á Skólavörðustíg 12. Fyrri framburð sinn gaf vitnið, áður en það gat haft samband við ákærða. Vitnið Ragnheiður Ásbjörg sömuleiðis.

Ákærði hefur undir rannsókn málsins haldið fast við það að hafa ekki neytt áfengis, fyrr en eftir að hann kom heim til sín um kvöldið að loknum akstri. Er ákærði var á dómþingi að því spurður, hvort hann hefði neytt áfengis úr flöskunni með vitninu Kristjáni, kveðst hann ekki muna, hvort hann lézt dreypa eitthvað á flöskunni, en er frekar var gengið á hann, neitaði hann með öllu að hafa bragðað á víninu. Í Heiðargerði 80 kveðst ákærði einungis hafa drukkið vatn. Hins vegar fékk ákærði sér brenni-

vín að drekka, er hann kom heim til sín. Drakk hann um það bil $\frac{1}{3}$ úr flösku. Fann hann vel til áfengisáhrifa, þegar lögreglan kom heim til hans, en eigi var hann þó drukkinn. Hefur ákærði talið framburð vitnanna Ragnheiðar Ásbjargar og Kristjáns um drykkju sína og ölvun á misskilningi einum byggðan.

Fyrir dóm hafa komið vitnið Ágúst Ísfeld Sigurðsson og Jónína Sigrún Sturlaugsdóttir, Heiðargerði 80, og er framburður beggja mjög á sömu lund. Sáu þau út um kjallara-glugga hússins, að jeppabifreið hafði staðnæmzt fyrir framan húsið. Sáu þau karlmann ganga aftur með bifreiðinni, og var hann svo reikull í spori, að hann studdi sig við bifreiðina. Töldu vitnin víst, að hann væri ölvaður. Við hlið jeppabifreiðarinnar stóð kona, sem hélt á bögglum í hendinni, en maður, sem leigir uppi á lofti hússins, sat í aftursæti. Segjast vitnin hafa rætt um það sín á milli, hvort hann hefði ekið eða hinn ölvaði maður, sem þeim fannst ótrúlegt. Gekk nú fólk þetta inn í húsið, en eftir fremur stuttan tíma urðu þau þess áskynja, að fyrrgreindri bifreið var ekið frá húsinu. Litu þau þá út í gluggann og sáu, að maður sá, er þau töldu drukkinn, ók bifreiðinni. Vitnið Ágúst Ísfeld fór þá út og hringdi á lögregluna og fékk sér síðan bíl og fór á lögreglustöðina. Hafði vitnið sett á sig einkennisstafi og gerð bifreiðarinnar.

Ákærði hefur haldið því fram, að ekkert mark væri á því takandi, þótt vitnunum hefði sýnzt hann reika í spori, er þau sáu hann tilsýndar út um glugga röltta meðfram bifreiðinni.

Þegar virt eru atvik máls þessa og litið til þess, að ákærði og vitnið Kristján fara með áfengi að Skólavörðustíg 12 og eru þar $1\frac{1}{2}$ til 2 klukkustundir, að vitnið Kristján og Ragnheiður Ásbjörg hafa bæði borið, að ákærði hafi neytt áfengis og haft útlit fyrir að vera undir áhrifum áfengis, og ákærði hefur sjálfur viðurkennt, að hann hafi kannske látizt dreypa á víninu, að vitnin Ágúst Ísfeld og Jónína Sigrún, sem sjá ákærða, er hann kom frá Skólavörðustíg 12, telja hiklaust, að hann hafi verið ölvaður, er þau sáu hann tilsýndar, og loks að frásögn ákærða um drykkju sína, eftir að hann kom heim, þykir í alla staði ótrúleg bæði eftir atvikum og með hliðsjón af alkóhólmagninu í blóði ákærða á þeim stutta tíma, sem hann hafði dvalizt heima, áður en lögreglan kom, þá verður að telja fram komnar nægar sannanir fyrir því, að ákærði hafi verið undir áhrifum áfengis, er hann ók bifreiðinni R 6927 frá Skólavörðustíg 12 að Heiðargerði 80 og þaðan að Lynghaga 7 í umrætt skipti.

Þykir brot hans heimfært til rétttra lagaákvæða í ákæruskjali.

Refsing ákærða þykir hæfilega ákveðin 1500 króna sekt til ríkissjóðs, og komi varðhald í 10 daga í stað sektarinnar, verði hún ekki greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákærði er sviptur ökuréttindum sínum í 6 mánuði frá birtingu dóms þessa.

Hann greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Jóns P. Emils hdl., kr. 700.00.

Dómsorð:

Ákærði, Jón Hermann Jónsson, greiði 1500 króna sekt til ríkissjóðs, og komi varðhald í 10 daga í stað sektarinnar, verði hún ekki greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákærði er sviptur ökuréttindum sínum í 6 mánuði frá birtingu dóms þessa, og frestar áfrýjun ekki þessu ákvæði dómsins.

Hann greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda, síns Jóns P. Emils hdl., kr. 700.00.

Dómi þessum ber að fullnægja með aðför að lögum.

Miðvikudaginn 13. nóvember 1957.

Nr. 77/1956. **Efnagerð Reykjavíkur h/f**

(Ágúst Fjeldsted hrl.)

gegn

P. Beiersdorf & Co. A/G.

(Sigurgeir Sigurjónsson hrl.).

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Jónatan Hallvarðsson, Árni Tryggvason, Gizur Bergsteinnsson og Þórður Eyjólfsson og prófessor Ólafur Jóhannesson.

Brot gegn lögum nr. 14/1903 og lögum nr. 84/1933.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi, sem skotið hefur máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 29. maí 1956, krefst sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar úr hendi hans í héraði og fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.